

UZASADNIENIE

P. w przedmiocie wydania wyroku łącznego zostało wszczęte na wniosek skazanego W. W., następnie wpłynął wniosek z administracji Aresztu Śledczego w G..

Skazany w swym wniosku wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wskazane we wniosku jednostkowe wyroki skazujące. W uzasadnieniu wskazał, iż został ponownie skazany i skazania te dotyczą przestępstw popełnionych przed wydaniem pierwszego wyroku. Obecnie krytycznie odnosi się do swego postępowania i już nie chce wracać na drogę przestępstwa. Ma dorosłą córkę która go odwiedza, w toku sprawy przed Sądem Okręgowym w Gdańsku dowiedział się 4-ro letniej córeczce, matką jest J. B. (1) . Wniósł o wydanie wyroku łącznego przy zastosowaniu zasady absorpcji. W kolejnych pismach powoływał się na konieczność zapewnienia opieki nad babcią J. A. i udzielenia pomocy czy wsparcia L. C.. Wniosek skazanego „o skrócenie kary” wsparła L. C..

dowód: wniosek skazanego k. 2-2v, pismo k. 41-41v, pismo L. C. wraz z zaświadczeniami lekarskimi k.45-50, w aktach XIV K 267/17 – pismo AŚ w G. k. 2

W. W. skazany został następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 października 2002r. w sprawie o sygn. akt IV K 157/02 za czyny z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§1 i 3 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., z art. 191§1 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., z art. 48 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 45 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 216§1 .k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 80 stawek po 10 złotych każda stawka; wyrok wykonany;

2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 24 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt XI K 390/10 za przestępstwa: z art. 199§3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 20 marca 2009 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, z art. 191§1 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 20 marca 2009 roku na karę roku pozbawienia wolności,

które to kary następnie połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczona kara pozbawienia wolności została wykonana;

3. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 186/15 za przestępstwa: z art. 204§2 k.k. popełnione w okresie od września 2012 roku do 10 listopada 2013 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, z art. 204§1 k.k. popełnione w okresie od października do listopada 2012 roku na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 270§1 k.k. popełnione w nieustalonym czasie do 12 czerwca 2014 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności

które to kary następnie połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności obecnie wykonywana od 9 czerwca 2016 roku;

4. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 5 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt IV K 688/15 za przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 263§2 k.k. popełnione w kwietniu 2011 roku daty bliżej nie ustalonej, na karę roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, każda stawka po 10 złotych

Dowody: odpisy wyroków k.19-20v, 21-21v, 22-22v, 23-23v, 24-28, 29-30, dane o karalności k.17-18, informacja o pobytach i orzeczeniach k.13-14v

Skazany W. W. aktualnie odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w G.. Zachowanie skazanego w trakcie wykonywania kary oceniono jako niewłaściwe, był dotychczas karany 13 razy dyscyplinarnie, 5 razy nagradzany. Karę odbywa w systemie zwykłym. Wobec przelożonych zachowuje się zgodnie z regulaminem, jednakże w sytuacjach dla siebie niekorzystnych może przyjmować postawy roszczeniowe czy aroganckie. W gronie

współosadzonych stara się funkcjonować bezkonfliktowo, lecz w związku zarzutami za jakie został skazany ma problemy adaptacyjne. Dba o czystość i porządek. Nie deklaruje przynależności do subkultury przestępczej. Utrzymuje kontakt z dziećmi zamieszkałymi w Ż.. Nie był kierowany do nauczania i zatrudniania Wyraża częściowo krytyczny stosunek w odniesieniu do popełnionych przestępstw. Prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu w izolacji więziennej kształtuje się umiarkowanie.

Skazany posiada 2 dorosłych dzieci oraz małoletnią córkę .

Z wywiadu przeprowadzonego przez kuratora społecznego 20 maja 2015 roku, w trakcie pobytu już skazanego w warunkach izolacji więziennej, wynika iż przed zatrzymaniem skazany nie utrzymywał szczególnie bliskich stosunków z L. C., nie udzielał jej pomocy. L. C. ma dwoje dorosłych dzieci przebywających za granicą.

Dowód: opinia o skazanym, k.12-12v,75-75v wywiady środowiskowe k. 52, 54-58, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2017 roku w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania k. 59-62, oświadczenie skazanego k. 67,67v, zeznania J. B. (1) k.82v

Zarówno prokurator jak i obrońca w głosach stron wnieśli o wydanie wyroku łącznego i objęcia węzłem kary łącznej kar wymierzonych skazanemu i obecnie wykonywanych tj. na zasadach obowiązujących po 1 lipca 2015 roku

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd dał w całości wiarę dokumentom, z których przeprowadził dowód, gdyż sporządzone zostały przez uprawnione osoby, zgodnie z wymogami formalnymi, ich treść nie budziła wątpliwości, a także nie zachodziły żadne okoliczności dające podstawę do zakwestionowania ich prawdziwości. Jako wiarygodne potraktowane depozycje skazanego oraz zeznania J. B..

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dniu 1 lipca 2015 roku – w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Wskazać należy na poniższe przepisy tejże ustawy:

art. 19. 1. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Ww. przepis art. 19 ust. 1 stanowi przepis szczególny wobec art. 4 k.k. i tak więc w przypadku prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 roku., i wystąpienia potrzeby połączenia kar orzeczonych zarówno przed 1 lipca 2015 roku jak po dniu 1 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy „nowe”, tj. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku. Wskazać jednak należy m.in. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 roku /II KK 347/166 LEX nr 2284181/ w którym to ww. Sąd Najwyższy stwierdził iż „ Przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym tylko na podstawie jednostkowych kar prawomocnie orzeczonych do dnia 30 czerwca 2015 r. zasada sformułowana w treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) wyłącza stosowanie art. 4 § 1 k.k., mimo materialnoprawnego charakteru norm określających orzekanie w przedmiocie kary łącznej. Wówczas sąd zobligowany jest do stosowania przepisów rozdziału IX k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. Jednak w sytuacji, w której co najmniej jeden wyrok objęty wyrokiem łącznym uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015 r., zgodnie z dyspozycją ww. art. 19 ust. 1, znajdzie zastosowanie

przepis art. 4 § 1 k.k. Oznacza to, że ustawa obowiązująca poprzednio stanowi podstawę orzeczenia kary łącznej tylko wtedy, gdy będzie ona względniejsza dla skazanego, przy czym analiza ta obejmuje również ewentualną względność tzw. ustawy pośredniej. W przeciwnym wypadku kara łączna zostanie wymierzona w oparciu przepisy rozdziału IX k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.”

W niniejszej sprawie analizując sytuację prawną skazanego w oparciu o reguły obowiązujące do 30 czerwca 2015 roku, jak i po ww. dacie, najbardziej korzystne jest wydanie wyroku łącznego, w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy.

Wydając wyrok łączny w oparciu o stan prawny sprzed 1 lipca 2015 roku w wyroku łącznym doszłoby do orzeczenia następujących kar łącznych, co byłoby sytuacją niekorzystną dla skazanego:

Pierwsza kara łączna obejmująca jednostkowe skazania

Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z **dnia 24 maja 2013 roku** w sprawie o sygn. akt **XI K 390/10** za przestępstwa: z art. 199§3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 20 marca 2009 r. na karę **2 lat pozbawienia wolności**, z art. 191§1 k.k. w zb. z art. 189§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 20 marca 2009 roku na **karę roku pozbawienia wolności**,

Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt **XIV K 186/15** za przestępstwa: z art. 204§1 k.k. popełnione w okresie od października do listopada 2012 roku na **karę 9 miesięcy pozbawienia wolności**

Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 5 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt **IV K 688/15** za przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 263§2 k.k. **popełnione w kwietniu 2011 roku daty bliżej nie ustalonej**, na karę **roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności** oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, każda stawka po 10 złotych;

Wymiar kary łącznej oscylowałby od 2 lat pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

Dруга kara łączna obejmująca jednostkowe skazania:

Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt **XIV K 186/15** za przestępstwa: z art. 204§2 k.k. popełnione w okresie od września 2012 roku do 10 listopada 2013 roku na **karę 2 lat pozbawienia wolności**, z art. 270§1 k.k. popełnione w nieustalonym czasie do 12 czerwca 2014 roku na **karę 2 lat pozbawienia wolności** (przestępstwa popełnione po dacie 24 maja 2013 roku tj. dacie wydania wyroku w sprawie XI K 390/10)

Wymiar tej kary łącznej oscylowałby od 2 lat do 4 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z aktualnie obowiązującym brzmieniem art. 85 § 1 i 2 k.k., warunkami orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym jest wymierzenie w poszczególnych wyrokach skazujących kar tego samego rodzaju lub innych kar lub kar łącznych oraz stwierdzenie, z zastrzeżeniem art. 89, że kary te podlegają wykonaniu. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach..

Aktualnie skazany odbywa oraz ma wprowadzona do odbycia następujące kary pozbawienia wolności wymierzone prawomocnymi wyrokami za przestępstwa :

1. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt **XIV K 186/15** za przestępstwa: z art. 204§2 k.k. popełnione w okresie od września 2012 roku do 10 listopada 2013 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, z art. 204§1 k.k. popełnione w okresie od października do listopada 2012 roku na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 270§1 k.k. popełnione w nieustalonym czasie do 12 czerwca 2014 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności

które to kary następnie połączono i orzeczono **karę łączną w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczona kara łączna pozbawienia wolności wykonywana jat od 9 czerwca 2016 roku;**

2. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 5 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt **IV K 688/15** za przestępstwo z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 263§2 k.k. popełnione w kwietniu 2011 roku daty bliżej nie ustalonej, na karę roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, każda stawka po 10 złotych; **karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał od 6 czerwca 2019 roku.**

Zachodziły zatem przesłanki do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej, obejmującej kary- karę łączną i karę jednostkową, wymienione wyżej w punktach od 1 do 2 /opisane w punktach 3 i 4 części wstępnej wyroku) .

W niniejszej sprawie w ramach rozstrzygnięcia w pkt I. wyroku Sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności od 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesiąca pozbawienia wolności.

Karę łączną można wymierzyć w oparciu o systemy: kumulacji – polegający na prostym zsumowaniu kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, absorpcji, gdzie kara najsurowsza pochłania pozostałe kary oraz kierując się zasadą mieszaną, zakładającą dwie górne i jedną dolną granicę kary łącznej, który to system został przyjęty między innymi przez obecnie obowiązującą ustawę karną.

Granice wymiaru kary łącznej zostały określone w art. 86 k.k. Dla kary łącznej dolną granicę stanowi najwyższa z kar wymierzonych w poszczególnych wyrokach (tj. kara jednostkowa albo kara łączna), natomiast górną – suma kar wymierzonych w tych wyrokach, która nie może jednak przekroczyć 20 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie zaś z treścią art. 85a k.p.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw, związek czasowy pomiędzy nimi oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, czy inaczej społeczne oddziaływanie kary, jako jeden z celów kary, są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są oczywiście równoznaczne z wymaganiem wymierzania wyłącznie surowych kar, acz jej oczywiście nie wykluczają. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego. Orzeczona kara winna mieć zatem wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany, a kara zostanie wykonana. Kara jest tu również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw. Chodzi zaś tu o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

Nie do zaakceptowania pozostaje pogląd reprezentowany przez skazanych i obrońców w sprawach o wydanie wyroku łącznego, że w każdej sytuacji wyrok łączny winien służyć polepszeniu i to w sposób istotny sytuacji procesowej sprawy dopuszczającego się większej liczby przestępstw. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw co do zasady jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Zastosowanie zasady absorpcji czy kumulacji przy orzekaniu kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im ściślejsze są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem.

Mając na uwadze powyższe, sąd rozważył następujące okoliczności. Jako okoliczności wskazujące na konieczność orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady kumulacji przemawiało popełnienie przestępstw na szkodę różnych osób, skierowanych wobec różnych dóbr chronionych prawem oraz odmienny sposób działania sprawcy. Tak więc różnorodność sposobów działania sprawcy wskazywała na konieczność orzeczenia kary łącznej z zasadą kumulacji. Za orzeczeniem kary w łagodniejszym wymiarze, przy wykorzystaniu zasady absorpcji, przemawiał natomiast prezentowany przez skazanego częściowo krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Sąd przy wymiarze kary łącznej uwzględnił także aktualne zachowanie się skazanego, w szczególności przeciętną opinię z zakładu karnego, tym bardziej iż do tej pory więcej razy był karany dyscyplinarnie niż nagradzany.

W związku z powyższym Sąd zdecydował o wymierzeniu kary łącznej zgodnie z wnioskiem prokuratora tj. 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Przede wszystkim bowiem należało uwzględnić, iż wszystkie spośród rozpatrywanych kar stanowiły reakcję na popełnienie przez skazanego przestępstw różnorodnych, wymierzonych przeciwko różnym dobrom prawnym, tj. za przestępstwo stręczycielstwa, sutenerstwa i kuplerstwa z art. 204§ 1 i 2 k.k., przeciwko dokumentom – za przestępstwo z art. 270§1 k.k. i przeciwko porządkowi publicznemu – za przestępstwo z art. 263§2 k.k. Przestępstw objętych ww. wyrokami skazany dopuścił się w stosunkowo długim okresie czasu od kwietnia 2011 roku do 12 czerwca 2014 roku, a więc na przestrzeni ponad 3 lat.

W ocenie Sąd zastosowanie zasady absorpcji deprecjonowałaby wcześniejsza praca orzecznicza sądów wydających wyroki w jednostkowych sprawach i stanowiłaby niczym nieuzasadnioną premię dla skazanego.

Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym miało również oceniane jako przeciętne zachowanie skazanego w zakładzie karnym. Wskazać należy, iż nawet okoliczność bezkonfliktowego i prawidłowego funkcjonowania osoby skazanego podczas osadzenia nie może w większym jeszcze stopniu oddziaływać na wysokość wymierzonej kary łącznej, wszak osoba skazana jest zobowiązana do przestrzegania norm prawnych regulujących odbywanie kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego. Za dobre zachowanie osoba osadzona uzyskuje nagrody przewidziane przepisami prawa. Postawa taka w warunkach izolacji więziennej niewątpliwie może mieć wpływ na rozpoznanie wniosków o przerwę w karze, czy też na ewentualne warunkowe przedterminowe zwolnienie, nie może jednak w znacznym stopniu determinować wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym.

Co do sytuacji rodzinnej skazanego to wskazać należy, iż L. C. i babcia skazanego mogą mieć, i powinny, zapewnioną pomoc ze strony innych pełnoletnich członków rodziny w tym dorosłych dzieci tak L. C. jak i skazanego. Również matka małoletniego dziecka skazanego otrzymuje stosowne wsparcie od swojej rodziny jak i rodziny skazanego oraz pracuje zawodowe, od narodzin dziecka nie wystąpiła p-ko skazanemu do sądu zasądzenie alimentów, co umożliwiłoby jej otrzymanie wsparcia od Państwa.

Należało także zważyć, iż skazany był już łącznie czterokrotnie skazywany przez sąd wyrokami za przestępstwa, należy więc do kategorii sprawców już zdemoralizowanych. Konieczny jest więc nieco dłuższy proces resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej niż przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Nadto wymaga podkreślenia, iż co do zasady sam fakt popełnienia dwóch lub więcej przestępstw stanowi okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw. („Kodeks karny-komentarz” pod red. A. Wąska, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). Dodatkowo w takim wypadku w społecznej świadomości prawnej mogłoby powstać wrażenie, że sprawcy wielu przestępstw traktowani są łagodniej, aniżeli sprawcy pojedynczych przestępstw. W efekcie Sąd orzekł skazanemu karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd ustalił, że podlegają one odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 577 k.p.k., na poczet kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zgodnie z treścią prawomocnych orzeczeń i informacją o odbyciu kary. Wbrew twierdzeniom skazanego, w wyroku w sprawie XIV K 186/15 prawidłowo zaliczono na poczet kary łącznej tylko pewien okres tymczasowego aresztowania tj. od dnia 9 września 2016 roku, wszak w tym samym okresie co tymczasowe aresztowanie /obejmujące również okres zatrzymania / tj. od dnia 12 czerwca 2014 roku do 9 września 2016 roku odbywał równocześnie karę 2 lat i 3 miesięcy orzeczoną w innej sprawie.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie dotyczące umorzenia postępowania co kar wymierzonych wyrokami opisanym w punktach 1 – 2 części wstępnej wyroku łącznego oraz kary grzywny wymierzonej wyrokiem opisanym w punkcie 4 części wstępnej wyroku.

Skazanego w postępowaniu reprezentował obrońca z urzędu, stąd też w punkcie V zawarto rozstrzygnięcie o jego wynagrodzeniu, zgodnie z jego wnioskiem, za obronę w postępowaniach I instancyjnych.

Ponadto Sąd odstąpił od obciążenia skazanego wydatkami postępowania, skazany nie posiada majątku, środków finansowych, w warunkach izolacji więziennej nie pracuje.